

קיסלשעבר לקחת איתם גם את הגומיות שבהן הסביעה לינדה את דוגמות תכשיטיה. כך נותרה הצעירה חסרת-כל, כימעט. כי נותרה לה עדיין שתי ידיה, כישרונה ודמי יונה הפורה, השאיפה להצליח על אף הכל.

ביחד עם האיש שאיתו היא חולקת את חייה, בוריס רוטשטיין בן 29, שכרה לינדה דירת חדר בקצוה של מיסדרון מאוכלס מישפחות רבות, ביפו העתיקה —

רוקפילו דייוויד, הבנקאי האמריקאי העשיר רכש את הי תליון עשוי הזהב שלינדה קוראת לו „נר“ קיס המביס בבבואות הנשקפת במיט.

המילחמה כפי שרואה אור תה לינדה. ילד, המחזיק את העולם כולו בתוך מיסגרת.

אהבת החיים

זהו המוטו הנחנה את בוריס ולינדה בחייהם. בדירת-החדר שלהם הם מארחים ידידים רבים באווירה שקטה על כוס-קפה וסיגריה. אוסף התקליטים שלהם גדול, והפטיפון אינו חדל לנגן.

דירת-החדר שלהם, המצויה בסופו של מיסדרון ארוך בבית מאוכלס שביפו העתיקה היא רק אחת מניירות באותו מיט דרון. לינדה ובוריס שומרים על יחס-שכנות יפים עם שכניהם הרבים, ובעיקר הם אהובים על הילדים, הגרים בבית.

היוזנית והתקיימה בחסות הקונסוליה הישראלית.

לינדה ובוריס, למרות היותם כרגע אזרחי מדינת ישראל, אינם חשים עצמם כי אורחי מדינה כלשהי בעולם. הם מגדירים את עצמם כאזרחי העולם. במחשבה שנייה מודה לינדה, כי בעת ששהתה בארץ בתקופת מלחמת יום-הכיפורים, חשה הודהות עמוקה עם העם והמדינה, אך באותה מידה היתה חשה, לדבריה, הודהות גם עם ספרד, אילו גרה שם בעת מלחמתה.

מדי פעם מרגישים לינדה ובוריס את החופש מדגדג להם בקצה האצבעות, ואז הם אורזים את מיברשת-השיניים ויוצאים למסעות. האיזור האהוב עליהם ביותר

בוריס, שהיה מעצב סכסטיל כאשר פגשה אותו, עוסק היום אף הוא כי עיצוב תכשיטים ובפיטול. היתה זו לינדה שלימדה אותו את מלאכת העיצוב. אך סיגנונר-שלו שונה מאוד מסיגנונה. ניכר היטב כי יד גברית עוסקת במתכת הקשה. תכשיטיו מחוספסים, גסים יותר.

השניים עובדים ליד שולחן-עבודה אחד ומתחלפים ביניהם מדי-פעם, כאשר משהו מהם מרגיש כי בא ובער לו רעיון בראש ובין האצבעות, ובכל זאת תורו של האחר לשבת אל השולחן — הם מוותרים זה לזו. ביתם פתוח, וידידיהם רבים ומגוונים. נכון שבתחילה התקשתה לינדה להיקלט כי חברה הישראלית, אך כיום אין לה תלונות.

לא זו המשופצת, המעוטרת בשלל גורות וההומה תיירים וגלריות, אלא זו שמעבר לכביש, אותו כביש צר המבדיל בין הישן לחדש.

זהו אותו כביש עצמו, שבגללו לא תש-תתף לינדה, הנחשבת כתכשיטנית מעולה, בערוכת-האביב המיועדת לאמני יפו העתיקה. אלה, בעלי-הזכויות, נמצאים מן העבר הנכון של הכביש. היא — לא.

אבל לינדה, שהיא בחורה שקטה ונחבאת אל-הכלים אינה באה בטענות אל איש. יחד עם בוריס שלה, שאותו פגשה לפני כשלוש שנים בכטיח, היא עובדת בביתה, וממשיכה לעצב תכשיטים.

אלא שבניגוד להב וליהלומים שבהם עסקה כשעבדה בספילו, היא מעצבת כעת בכסף ובאבנים. אבנים יקרות, אומנם, אך לא כמו הזהב והיהלומים, שאותם היא מעצבת אירורק לפי הזמנה מראש.

תכשיטיה של לינדה עדינים ומקסימים. החל בתליוני-הענק ששוויים כחמש-מאות לירות ישראליות, וכלה בטבעות-כסף מי-ניאטוריות שאותן היא מוכרת ב-15 לירות בלבד.

בימים אלה ממש סימה עיצובו של תליון-זהב מעוטר באבנים יקרות, עבור תיירת אמריקאית שבאה אליה במיוחד, לחדרה הקטן שביפו, על-פי המלצת ידידה. התליון נמכר לתיירת בשווי של 3,500 לירות ישראליות.

לטיולים הוא המדבר. חי בדווים של הנגב ושל נר איבה מכירים היטב את הי הצעיר לבושי הגינס הפוקד את אוהליהם תכור פות. הם מקובלים שם על הכל, ומזומנים לתחונות הי נערכות במאהלים הבדווים. „פעם אחת“, מספר ברי ריס, כשהוזמנו לחתונה בי מאהל בדווי בדאב, הכניסו אותנו לאוהלו של השייך. אני קיבלתי בגדי גבר בדי וויים מסורתיים, ולינדה נלקחה לאוהל הנשים וי-הולכשה שם בשימלה בדי ווית מקורית, מעשה-ידי אחת מנשותיו של השייך. בבגדיהם החדשים חגגו לינדה ובוריס, יחד עם כל אנשי השבט, שיבעה ימי פנטזיה.

כיום מתכוננים לינדה ובוריס לקראת תערוכה משותפת להם, ולמעצבת-התכשיטים גבי מרכז. תהיה זו תערוכתו הראשונה ושל בוריס, החמישית של לינדה. מאחוריה כבר ארבע תערוכות, בהן אחת שהתקיימה במוזיאון שמון שבעיר הגרמנית פורצהיים, ואחרת שנערכה בישראל, ברוח המיתולוגיה

ככל זוג החי באחירה בהמית וקצת הישית, התר נסו גם השניים הללו כי ליקחת מים. שניהם גבר חיים בשבילם, וכי הסמים פתחו את ראשם לכיוונים חדשים, ונתנו מימד נוסף לניסיון שרכשו ולעבודתם. לינדה ובוריס אינם נשור אים, כי הם אינם מייחסים חשיבות לנישואין או לכל חווה כתוב אחר שהוא. כי הלכה היהודית אינם מת מצאים באופן מיוחד. מי שהו אמר להם פעם כי ילד הנולד מחוץ למיסגרת-הנישואין הוא כי בחינת ממור, וצפויות לו צרות צרורות במדינת ישראל, לפחות. אז אם יהיה להם ילד, הם יתחננו.

המוטו שלהם בחיים הוא — חייה ותן לחיות. בכלל, אילו יכלו האנשים להביט על החיים דרך האמנות, הם היו רואים את הכל יפה יותר וטוב יותר, אומרים השניים.

כיום מתכוננים לינדה ובוריס לקראת תערוכה משותפת להם, ולמעצבת-התכשיטים גבי מרכז. תהיה זו תערוכתו הראשונה ושל בוריס, החמישית של לינדה. מאחוריה כבר ארבע תערוכות, בהן אחת שהתקיימה במוזיאון שמון שבעיר הגרמנית פורצהיים, ואחרת שנערכה בישראל, ברוח המיתולוגיה

לינדה וכלבתה סרמפ, שנמצאה על-ידי בוריס משוטטת במל של יפו העתיקה, שרועות להן על הספה שבחדר. השקט והשלווה הם סימני-ההיכר של לינדה, והדבר מתבטא בכל מעשיה.